

**Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД
У БЕОГРАДУ
Гж 2579/24
13.3.2025.године
Београд**

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Зорице Банковић и Олге Арсовић, чланова већа, у парници тужиле-противтужене АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Рапајић Мирко из Новог Сада, ул. Стражиловска бр. 7, против тужених-противтужилаца ББ, ВВ, ГГ сви из ..., чији је заједнички пуномоћник адвокат Јаковљевић Стеван из Панчева, ул. Војводе Радомира Путника бр. 3А/6 и тужене ДД из ..., ради утврђења ништавости завештања по тужби и ради поништаја завештања по противтужби, одлучујући о жалби тужених - противтужилаца ВВ и ГГ изјављеној против пресуде Основног суда у Панчеву П 1715/14 од 30.9.2019. године, у седници већа одржаној 13.3.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужених-противтужилаца ВВ и ГГ и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Панчеву П 1715/14 од 30.9.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 1715/14 од 30.9.2019. године, ставом првим изреке утврђено је да је ништаво својеручно завештање покојног ЋЋ из ... сачињено дана 10. јула 2008. године и проглашено на рочишту дана 19.11.2013. године у оставинском поступку пред Основним судом у Панчеву-Судска јединица у Ковачици посл. бр. 1-17 О. бр 2277/13, што су тужени дужни признати и трпети да се заоставштина оставиоца ЋЋ расподели на основу писменог завештања пред сведоцима који је именовани сачинио 20.03.2008. године и које је проглашено у наведеном оставинском поступку код овог суда на рочишту 17.10.2013. године. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован противтужбени захтев тужених - противтужилаца ЋЋ из ..., ВВ и ГГ из ... којим су тражили да се поништи тестамент (завештање) сачињено од стране оставиоца ЋЋ дана 20.03.2008. године проглашено дана 17.10.2013. године и као последња воља оставиоца утврди својеручно завештање оставиоца сачињено 10. јула 2008. године проглашено на рочишту пред Основним судом у Панчеву, Судска јединица Ковачица дама 19.11.2013. године, као и да се обавезе тужила-противтужена да туженима-противтужиоцима плати трошкове поступка. Ставом трећим изреке обавезани су тужени-противтужиоци ЋЋ, ВВ и ГГ да тужили-противтуженој солидарно исплате на име трошкова парничног поступка износ од 322.321,32 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате.

Против наведене пресуде тужени-противтужиоци ВВ и ГГ су благовремено изјавили жалбу из свих законских разлога.

Решењем Основног суда у Панчеву П 1415/14 од 28.9.2020. године прекинут је поступак по жалби због смрти туженог ЂЂ. Решењем Основног суда у Панчеву П 1415/14 од 4.11.2020. године настављен је поступак по жалби прекинут решењем од 28.9.2020. године у односу на правне следбенике пок. туженог – противтужиоца ЂЂ и то у односу на ББ супругу, те ВВ и ГГ, синове, који су већ тужени-противтужиоци у овој парници.

Испитујући првостепену пресуду у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку у вези са чланом 402 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 са изменама и допунама), Апелациони суд је оценио да је жалба тужених-противтужилаца ВВ и ГГ неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1,2,5,7 и 9 ЗПП-а на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању у првостепеном поступку пред Основним судом у Панчеву, судској јединици у Ковачици вођен је оставински поступак иза смрти правног претходника парничних странака у овом поступку, сада пок. ЂЂ, под пословним бројем О. 2277/13. У том предмету 17.10.2013. године проглашено је завештање оставиоца пок. ЂЂ сачињено дана 20.3.2008. године у форми писаног завештања пред сведоцима, које је оспорио тада првотужени ЂЂ, син оставиоца. Након тога је дана 19.11.2013. године проглашено завештање истог оставиоца сачињено 10.7.2008. године у форми својеручног завештања, које је оспорила тужиља, те је прекинут оставински поступак и наследни учесници су упућени на покретање парничног поступка. Даље је утврђено да је оставилац сада пок. ЂЂ у стану своје ћерке, овде тужиље, у Новом Саду пред њом и њеним супругом и сведоцима завештања прочитао откуцани текст завештања и рекао да је то његов тестамент, односно његова воља да се по истој расподели његова имовина, те је утврђено да се потписао испод откуцаног прочитаног текста (писаног латиницом), а потом су исти потписали и сведоци завештања. Током поступка је извршено три вештачења од стране вештака графолошке струке, те је контролним вештачењем од стране вештака за област графоскопије Драгане Отовић утврђено да потпис и рукопис на спорном завештању од 10. јула 2008. године нису пок.оставиоца ЂЂ, а што је утврђено и првим вештачењем од стране вештака исте струке проф.др. Рајка Митића.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев за утврђење ништавости својеручног завештања сачињеног 10.7.2008. године уз образложење да је током поступка вештачењем утврђено да писмено од 10.7.2008. године насловљено као завештање, није писао нити потписао завешталац Рајков Владислав, него друго лице, те је исто сачињено супротно одредби члана 84 Закона о наслеђивању што га чини ништавим, па је одлучено као у ставу првом изреке ожалбене пресуде.

Првостепени суд је одлучујући о постављеном противтужбеном захтеву оценио да је исти неоснован уз образложење да је оспорено завештање од 20.3.2008. године сачињено у свему према одредби члана 85 став 1 Закона о наслеђивању с обзиром да је завешталац у конкретном случају, који је знао да чита и пише, прочитао завештање и пред сведоцима изјавио да је то његова последња воља након чега је потписао исто, што су затим учинили и сведоци завештања, а које је првостепени суд саслушао и

наведене чињенице утврдио из њихових исказа које је оценио и прихватио у свему. Приликом доношења одлуке првостепени суд је имао у виду наводе тужених да завешталац није знао да чита и пише латични текст, али је исте оценио без утицаја с обзиром да је током поступка утврђено да је завешталац потписивао документа латиничним писмом. Одлука о трошковима парничног поступка донета је на основу одредбе члана 150, 153 и 154 Закона о парничном поступку.

Чињенично стање у првостепеном поступку је правилно и потпуно утврђено на основу приложених доказа, а оно није доведено у сумњу жалбеним наводима тужених - противтужилаца, нити су уз жалбу приложени докази у смислу одредбе члана 372 став 1 ЗПП-а којима би исто било доведено у сумњу.

Неосновани су жалбени наводи тужених-противтужилаца да ожалбена пресуда има недостатака стога што првостепени суд није приликом одређивања контролног вештачења одредио комисијско вештачење већ је ангажовао вештака појединца, а све полазећи од одредбе члана 271 став 4 ЗПП-а којом је прописано да ће суд ако сматра да битне чињенице нису довољно расправљене, а вештаци који су претходно били ангажовани не могу да усагласе своје налазе, одредити ново вештачење које ће да повери другом вештаку и о томе ће да обавести странке. Према томе није неопходно да се одреди комисијско вештачење, а у конкретном случају вештатењем, које је обављено као контролно, у потпуности су утврђене исте околности везане за рукопис којим је сачињено спорно завештање од 10.7.2008. године, као и прво вештачење. Судски вештак Драгана Отовић је у потпуности одговорила на све примедбе тужене стране, што је ценио и првостепени суд приликом доношења одлуке.

Неосновани су и наводи жалбе да је првостепени суд погрешно ценио испуњеност услова за пуноважност завештања од 20.3.2008. године с обзиром да како се наводи потписи сведока нису саставни део завештања, већ се налазе додати на трећој страни после потписа оставиоца, те да је то доказ да је завештање рађено без сведока и да је доказ томе и то што у тексту завештања није констатовано да је исто рађено пред сведоцима. Правилно је првостепени суд оценио да су одредбом члана 85. Закона о наслеђивању прописани услови за пуноважност писаног завештања пред сведоцима, а не и шта завештање треба да садржи. Стога, чињеница што у самом завештању није наведено да је завешталац прочитао спорно завештање пред сведоцима не чини га рушљивим. Та чињеница се може утврдити на основу других доказа. Првостепени суд је саслушао завештајне сведоке и правилном оценом изведених доказа утврдио да је покојни ЋЋ прочитао спорно завештање, да је изјавио да је то његова последња воља и да је завештање потписао у присуству оба сведока истовремено који су се такође потписали на завештању. То што завештање има више стране и да је у дну друге стране потпис завештаоца, а на другој страни потписи сведока, није од утицаја код напред утврђеног чињеничног стања. Осим тога завештање је оставинском суду предато у затвореној печатираној коверти, неоштећених печата, адвоката ...

Супротно жалбеним наводима током поступка је утврђено да се завешталац потписивао и латиничним писмом, те стога не стоје наводи да није знао да чита и пише латиницом, а наводи да је потпис на уговору са банком латиничан само зато што пок. Радисав није могао да бира и тражи да му банка прекуца текст на ћирилицу, су супротни сваком логичком и животном закључивању. Није од утицаја ни то што су у завештању биле назначене непокретности које је завешталац отуђио, с тога што је у завештању наведен већи број катастарских ознака непокретности, а чињеница да је завешталац нечим располагао што није било његово у моменту сачињавања завештања је од утицаја на права наследника на тој непокретности и оспоравања тог права од стране стицаоца, а није од утицаја на пуноважност завештања у смислу његове форме,

што је и био захтев противтужбе.

Осим тога, одредбом члана 170 Закона о наслеђивању је прописано да поништај завештања рушљивог због повреде облика и непоштовања услова одређених законом може се захтевати у року од једне године од дана сазнања за завештање, а најкасније у року од десет година од дана проглашења завештања. Рок од једне године не може почети да тече пре проглашења завештања. У конкретном случају завештање које се побија противтужбом је проглашено 17.10.2013. године, а противтужба је поднета 4.12.2014. године, те је протекао рок у коме су тужени могли тражити поништај тог завештања због недостатка форме.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али је нашао да исти нису од утицаја на правилност и законитост побијане пресуде, па их није посебно образлагао.

Из изнетих разлога, побијана пресуда је потврђена, јер је заснована на правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању и на правилној примени материјалног права, па је на основу одредбе члана 390 ЗПП, одлучено као ставу првом изреке ове пресуде.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредаба члана 153 и 154 ЗПП-а и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

**Председник већа-судија
Ивана Негића,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић